

vänta! Kanske jag kan hjälpa eder ändå. Nu skola vi först äta frukost, och sedan skall jag gå till grefve Per. Kan han ej råda bot för eder, kan heller ingen annan. Men varen tröst, det är en man som låter folk tala vid sig, och han kan tala vid konungen! Ja, så skall jag göra,» tillade han gladt. »Men äro ni ej flera? Mig synes som ni vid ett sådant ärende borde varit en man från hvarje trakt af den stora skogen.»

»Vi äro så,» sade Pekka, »men de tre andra äro unga män. Vi vågade icke låta dem följa oss i dag, ty vi voro ej säkra på att de icke helt oförtänt skulle bli slängda bland knektarna. Vi läto dem stanna kvar på ett aflägsset ställe i skogen tills vi skulle få höra, huru fader Lukas tänkte om vår sak.»

»Det var slugt tänkt,» sade Lukas. »Här samlas nu en mängd krigsfolk för att gå till konungen, och här rustas betydligt, ty konungen ville så fort som möjligt göra ända på de fördömda papisterna, och står nu finnarnas sak som ni säga, hade helt säkert edra unga män fått följa öfver hafvet. Gå nu ut och se eder omkring i staden! Under tiden går jag till grefve Per. Mor, följ våra vänner, så de få se på skeppen.»

Då finnarna återkommo till Lukas' gård var han redan hemma. »Den gången,» sade han, »hade jag ingen tur. Grefven var upptagen för i dag, hälsade han mig, men ville jag komma igen då skeppen med krigsfolket afseglat i morgon, skulle jag få tala med honom.»

Finnarna förklarade sin tacksamhet och sade sig vilja återvända till skogen och kamraterna.

»Låt se,» sade han, »hvar är det ni träffa dem?»

Pekka beskref, hur de gått för att komma till smedens, och pekade åt det håll där de hade sitt läger.

»Så,» sade Lukas, »då vet jag ungefär hvar det är, och jag följer med er. Men sedan jag förfrös mina fötter för många år sedan, vill jag icke gå den långa vägen. Hör hit, mor! Lägg mat i söndagskorgen och tappa öl i dunken! Jag skall resa bort. Petrus du,» sade han till en ung karl, »gå ned, ös båten och kom sedan hem och byt om tröja; du skall ro mig bort.»